

...για αυτούς που μαθαίνουν να ζούν με τον φόβο.

Σχετικά με την υπόθεση του Ίρντι Κ.

Ο Ίρντι είναι ένας από εμάς, κομμάτι του κόσμου του αγώνα. Βρισκόταν μεταξύ των συλληφθέντων σε πορεία της 6/12/2014, σε μπλοκ αλληλεγγύης στην απεργία πείνας του Ν. Ρωμανού. Οι κατηγορίες που φορτώθηκαν τα συλληφθέντα σε εκείνες τις κινητοποιήσεις ήταν οι κλασικές, αυτές που από πάντα φορτώνονται στο σωρό σε όποιο συλλαμβάνεται σε τέτοια γεγονότα, ιστορίες που για όλους εμάς είναι ιστορίες να 'χουμε να διηγούμαστε.

Για τον Ίρντι όμως η ιστορία δε συνεχίστηκε με τον ίδιο τρόπο όπως με τα υπόλοιπα συλληφθέντα, καθώς τώρα απειλείται με απέλαση ως «κίνδυνος για την δημόσια τάξη». Ο Ίρντι δεν μπορεί να επιδείξει μπλε ταυτότητα, καθώς βρίσκεται υπό καθεστώς άδειας παραμονής, παρά το γεγονός ότι έχει μεγαλώσει και ζήσει στην Ελλάδα σχεδόν όλη του τη ζωή.

Αυτό φαίνεται πως τον καθιστά παιδί ενός κατώτερου θεού, και τον αναγκάζει (μαζί με ένα σωρό κόσμο) να βρίσκεται

μεταξύ αυτών που πρέπει να μάθουν να το βουλώνουν, αυτών που πάνω τους γίνεται συστηματικό πλιάτσικο εδώ και 30 χρόνια, αυτών που πρέπει να καταπίνουν το άδικο, να μην διεκδικούν, να μάθουν τον τρόπο απέναντι στο χωροφύλακα, το αφεντικό, τον ελληναρά. Μεταξύ αυτών που δεν πρέπει ούτε να το διανοηθούν να κοιτάξουν τους χαφιέδες κατάματα και που η συμμετοχή τους σε οποιαδήποτε πράξη αγώνα τιμωρείται παραδειγματικά. Στην περίπτωση του Ίρντι, επιχειρείται από το ελληνικό κράτος να **τιμωρηθεί με ισόβια εξορία** σε μια άγνωστη χώρα, όπου δεν έχει ζήσει ποτέ και δεν τον συνδέει τίποτε.

Ο Ίρντι έβαλε την αλληλεγγύη πάνω από τον φόβο, αψήφησε την τάξη του μεταναστευτικού **απαρτχάιντ** και γι' αυτό προσπαθούν να τον συντρίψουν. Από την πλευρά μας, **στεκόμαστε δίπλα του** σε αυτόν τον αγώνα και καλούμε σε **αλληλεγγύη** στις δράσεις στήριξης, όπως και στα διοικητικά δικαστήρια (Φράγκων 2-4) στις 12/03/2020.

Στο δρόμο και όπου χρειαστεί να σπάσουμε τα κρατικά **απαρτχάιντ!**

Συγκέντρωση Αλληλεγγύης Διοικητικό δικαστήριο
στις 12/03/2020.

Δυο λόγια για τον εκβιασμό που ονομάζουν «Ανανέωση χαρτιών»

Το 1999 στην Ελλάδα εφαρμόζεται το καθεστώς νομιμοποίησης μεταναστών με βάση την αρχικά λεγόμενη «**πράσινη κάρτα**», πλέον **άδεια διαμονής**. Ουσιαστικά, διασφαλίζει την «νόμιμη» διαμονή του κατόχου και προστατευόμενων μελών της οικογένειάς του στη χώρα. Επίσης, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την άδεια άσκησης εργασίας, καθώς η ανανέωσή της απαιτεί συγκεκριμένα να έχουν κολληθεί 50 ένσημα κάθε χρόνο. Πέρα από την άδεια εργασίας, με την κάρτα αυτή «επιτρέπεται» η εγγραφή σε εργασιακά σωματεία και στα ασφαλιστικά ταμεία, καθώς και η πρόσβαση σε νοσοκομειακή και φαρμακευτική περίθαλψη αλλά δεν προσφέρει κάποιου είδους πολιτικά δικαιώματα.

Για να καταφέρει κάποιος μετανάστης/ρια να «γλυτώσει» από το καθεστώς της άδειας διαμονής πρέπει να πάρει υπηκοότητα. Για να γίνει αυτό πρέπει να γίνει αίτηση με απαραίτητες προϋποθέσεις **7 χρόνια παραμονής στην χώρα** με συνεχείς ανανεώσεις της κάρτας και **πληρωμή ενσήμων, καθαρό ποινικό μητρώο**, όπως και **πληρωμή για παράβολα**. Η αίτηση κρίνεται μετά από ένα διάστημα που μπορεί να ξεπεράσει τα πέντε χρόνια ενώ απαιτείται και επιτυχής εξέταση (και προφορικά και γραπτά) επιβεβαίωσης της «ελληνοποίησης», μια διαδικασία καθαρά ταξική διότι απευθύνεται σε άτομα ήδη μορφωμένα, που έχουν τη δυνατότητα να μελετήσουν και να διαβάσουν την ελληνική γλώσσα και ιστορία, και όχι σε προλεταριοποιημένους ανθρώπους που τρέχουν όλη τη μέρα και τη νύχτα για το μεροκάματο.

Μια ειδική υποκατηγορία είναι τα παιδιά των μεταναστών που γεννήθηκαν στη Ελλάδα ή φοίτησαν τουλάχιστον 9 χρόνια ή τελείωσαν το γυμνάσιο και το λύκειο σε ελληνικό σχολείο και τα οποία μάλλον το κράτος θεωρεί ότι μπορούν πιο εύκολα να «ελληνοποιηθούν». Όσα άτομα ανήκουν σε αυτή την κατηγορία δικαιούνται, με βάση το ποινικό τους μητρώο, την πεντάχρονη «άδεια διαμονής 2ης γενιάς», ενώ μπορούν παράλληλα να κάνουν αίτηση για υπηκοότητα.

Το καθεστώς αυτής της αφόρητης γραφειοκρατίας και συχνά η αδυναμία της τυπικής ανανέωσης της

άδειας διαμονής, είτε για λόγους ανεργίας ή μαύρης εργασίας και μη εξασφάλισης των 50 ενσήμων, είτε για λόγους απουσίας από τη χώρα για πάνω από έξι μήνες, είτε για λόγους μη τυπικής ασφάλισης συνεπάγεται για τα άτομα που το υφίστανται μια καθημερινότητα που διακατέχεται από άγχος και φόβο. Από τη μία **ένας πιθανός έλεγχος μπορεί να καταλήξει σε απέλαση** χωρίς πολλά πολλά, με όλες τις καταστροφικές συνέπειες αυτού του γεγονότος. Από την άλλη, ένα άτομο χωρίς χαρτιά είναι πολύ περισσότερο ευάλωτο σε αυθαιρεσίες από αφεντικά, ελληνάρες και όργανα της τάξης ενώ η τιμωρία του εάν σηκώσει κεφάλι θα είναι πολύ σκληρότερη σε σχέση με ότι θα επιβληθεί αντίστοιχα σε κάποιο με «μπλε ταυτότητα». Συγκεκριμένα οι κάτοχοι αδειών παραμονής απειλούνται μόνιμως από τη δαμόκλεια σπάθη μιας σύλληψης και καταδίκης για οποιοδήποτε αδίκημα που μπορεί να επιφέρει φυλάκιση άνω του ενός έτους και να απελαθεί αμέσως ή να μην ανανεωθεί η άδεια παραμονής του «για λόγους δημόσιας τάξης και ασφάλειας».

Αυτή η συνεχής απειλή συνεπάγεται μια επιταγή συμμόρφωσης και πειθάρχησης για ανθρώπους που είναι «λιγότερο ίσοι» από τους υπόλοιπους ημεδαπούς, καθώς όχι μόνο στερούνται όλων των πολιτικών δικαιωμάτων, άρα και να λάβουν μέρος στις πολιτικές και κοινωνικές διαμεσολαβήσεις στις οποίες συμμετέχουν οι έλληνες πολίτες, αλλά και οποιαδήποτε σύλληψή τους, ιδιαίτερα για συμμετοχή τους σε μια πορεία ή διαδήλωση ή άλλη πολιτική δράση θα τη πληρώσουν όχι μόνο με την απειλή μιας ποινικής καταδίκης αλλά με τον για πάντα ξεριζωμό τους από την κοινωνία στην οποία έχουν πιθανόν γεννηθεί, έχουν μεγαλώσει, και έχουν δημιουργήσει σχέσεις φιλικές, κοινωνικές, πολιτικές, ερωτικές, ό,τι σχέσεις και αλληλεπιδράσεις δημιουργεί ένας άνθρωπος στο περιβάλλον που ζει ως κοινωνικό ον. **Το Κράτος επιφυλάσσει για τον εαυτό του την έσχατη ποινή της απέλασης, άρα κοινωνικής εκτέλεσης, σε όσους και όσες πολίτες αλλοδαπής καταγωγής και δεύτερης κατηγορίας δεν επιτελέσουν με ακρίβεια τις επιταγές συμμόρφωσης και πειθάρχησής τους.**